



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. UOOU-05185/14-53

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla dne 21. února 2019 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. takto:

Rozklad účastníka řízení, společnosti _____ se sídlem _____
proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů
čj. UOOU-05185/14-47 ze dne 14. listopadu 2018, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, bylo zahájeno dne 28. května 2014 doručením oznámení účastníkovi řízení, společnosti _____, se sídlem _____ (dále jen „účastník řízení“), a to na podnět tehdejšího předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) RNDr. Igora Němce.

Následně na základě provedeného dokazování a shromážděného spisového materiálu vydal správní orgán prvního stupně dne 30. července 2014 rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-13, podle něhož se účastník řízení dopustil správního deliktu uvedeného v ustanovení § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., a to tím, že v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného _____ a _____ zveřejnil v deníku _____ a prostřednictvím zpravodajského portálu _____ údaje, které byly blíže specifikovány v předmětném rozhodnutí.

Tímto jednáním dle správního orgánu prvního stupně porušil účastník řízení povinnost stanovenou v § 8c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podle

které nikdo nesmí bez souhlasu osoby, jíž se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a trestního řádu, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3 trestního řádu, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem. Za tento správní delikt byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 240.000 Kč.

Účastník řízení podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který byl rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 ze dne 26. září 2014 zamítnut.

Uvedené rozhodnutí předsedy Úřadu posléze účastník řízení napadl správní žalobou, kterou zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) svým rozsudkem čj. ze dne 9. srpna 2017.

Proti tomuto rozsudku městského soudu však účastník řízení podal kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud svým rozsudkem čj. ze dne 3. května 2018 zrušil jak rozsudek městského soudu ze dne 9. srpna 2017, čj. tak rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 ze dne 26. září 2014 a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Svoje rozhodnutí Nejvyšší správní soud zdůvodnil především tím, že jak Úřad, tak městský soud nedostatečně roztřídil informace obsažené v publikovaných článcích s ohledem na rozsah zveřejnění přípustný ve smyslu § 8d trestního řádu, který by ve svém důsledku vedl k modifikaci rozsahu deliktního jednání účastníka řízení.

Návod k této modifikaci dal Nejvyšší správní soud v bodu 42 příslušného rozsudku s tím, že je nutné zejména chránit soukromí osob, na které se vztahovalo sledování nařízené , tedy paní pana a paní , vůči nimž byl obsah informací podle Nejvyššího správního soudu až znevažující (jednalo se o částečný obsah článku, který Nejvyšší správní soud specifikoval pod bodem 39 písm. b) svého rozsudku).

Jasnou převahu ochrany soukromí nad veřejným zájmem pak spatřoval Nejvyšší správní soud u článku, který specifikoval v bodě 39 písm. f) svého rozsudku, neboť se dle jeho názoru jednalo o komunikaci soukromého obsahu.

Celkově pak k této otázce Nejvyšší správní soud shrnul, že „nelze upřít převahu veřejného zájmu na zveřejnění informací tam, kde tyto informace seznamují veřejnost s tím, že předseda vlády byl při svém mocenském rozhodování relevantně ovlivňován osobou, jíž takové jednání formálně vzato nepříslušelo, a že tato osoba komunikovala s pracovníky zpravodajských služeb ve věcech svého soukromého zájmu týkajícího se premiéra. Úplné zveřejnění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu tak bylo problematické a bylo namísto rozsah informací omezit, ale pokud se tak nestalo, bylo na žalovaném a jeho předsedovi, aby tyto informace roztřídili a zodpovědně se zabývali tím, v jakém rozsahu bylo zveřejnění těchto informací přípustné ve smyslu § 8d trestního řádu. Totéž měl učinit i městský soud. Stěžovatele tak lze v podstatné míře přisvědčit v tvrzení o nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

V návaznosti na předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu vydal odvolací orgán Úřadu rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-31 ze dne 14. června 2018, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05185/14-13 ze dne 30. července 2014 zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Dne 18. července 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-38, kterým byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., neboť porušil zákaz zveřejnění osobních údajů, a to tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí. Tohoto se dopustil tím, že zveřejnil informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného a v deníku a prostřednictvím zpravodajského portálu . Za tento přestupek (pozn. dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se správní delikty právnických osob označují od 1. července 2017 jako přestupky) byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 180.000 Kč v návaznosti na změnu rozsahu výroku rozhodnutí.

Toto rozhodnutí účastník řízení posléze napadl řádným rozkladem.

Na základě tohoto rozkladu odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05185/14-38 ze dne 18. července 2018 zrušil a vrátil věc k novému projednání s tím, že správní orgán prvního stupně měl nejprve znovu provést test proporcionality s ohledem na požadavek Nejvyššího správního soudu uvedený v bodě 41 rozsudku čj. ze dne 3. května 2018: „*Test proporcionality správní orgán musí provést konkrétně ve vztahu ke všem dotčeným osobám a ke všem informacím.*“ a následně rozhodnout ohledně sankce, resp. jejího poměrného snížení.

Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 14. listopadu 2018 ve věci nové rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-47 (dále „napadené rozhodnutí“). Správní orgán prvního stupně provedl opětovně změnu rozsahu výroku rozhodnutí, konkrétně výroku I. písm. a) až c) v návaznosti na znovu provedený test proporcionality ve vztahu ke zveřejněným informacím. Došlo též opětovně ke změně výše uložené sankce, která byla oproti předchozímu rozhodnutí snížena o částku 40.000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak podal účastník řízení řádný rozklad, doručený Úřadu prostřednictvím datové schránky dne 28. listopadu 2018.

Účastník řízení v rozkladu navrhl napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, eventuálně rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. Namítal nesprávné právní posouzení věci a rozhodnutí napadl v plném rozsahu – tj. ve všech jeho výrocích, a to pro jeho údajný rozpor s právními předpisy a nesprávnost.

Účastník řízení předně tvrdil, stejně jako ve svém předchozím rozkladu, že informace získané z odposlechu a záznamů telefonního provozu, které jsou předmětem správního řízení, byly zveřejněny v souladu s § 8d zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Test proporcionality byl dle účastníka řízení proveden povrchně, aniž by správní orgán prvního stupně u článků uvedených v bodě I. písm. a) až c) výroku napadeného rozhodnutí uvedl, jakými úvahami došel ke svému závěru, což považoval za jednání v rozporu s rozhodnutím předsedkyně Úřadu i soudů. Účastník řízení je toho názoru, že správní orgán prvního stupně při testu proporcionality nedostatečně přihlédl ke skutečnosti, že jím

zveřejněné informace byly veřejnosti již známy a jejich soukromý charakter je tak značně oslaben. V návaznosti na tuto skutečnost účastník řízení opětovně uvedl, že informace o a , jakož i informace o označování slovy , byly zveřejněny již dříve. V této souvislosti poukázal účastník řízení na rozsudek městského soudu čj. ze dne 2. října 2017, jímž bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-01670/14-17 ze dne 23. června 2014, týkající se zveřejnění videa . Městský soud v případě posuzování míry zásahu do soukromí reflektoval mimo jiné též skutečnost, že některé ve videu zveřejněné informace byly veřejnosti již známé.

Účastník řízení dále konstatoval, že o nebyla uvedena žádná soukromá informace. Skutečnost, že v pracovní době za peníze daňových poplatníků sledovala své kolegy, je informací, na jejímž zveřejnění je dle účastníka řízení veřejný zájem. V případě nebylo dle účastníka řízení uvedeno, která z informací je soukromého charakteru, neboť on tam žádnou nespatřuje a zároveň je přesvědčen, že v případě článku uvedeného pod bodem I. písm. a) výroku napadeného rozhodnutí je dán veřejný zájem ve vztahu k možnému zneužívání zpravodajských služeb.

K článku uvedenému pod bodem I. písm. d) výroku napadeného rozhodnutí pak účastník řízení uvedl, že části SMS zpráv jsou vytrženy z kontextu, neboť z celé komunikace je zřejmé, že se týká uplatnění vlivu na premiéra a obsazování vysoké státní funkce. K článku pod bodem I. písm. e) výroku napadeného rozhodnutí pak uvedl účastník řízení tutéž argumentaci.

Dále účastník řízení správnímu orgánu prvního stupně vytkl, že nezohlednil skutečnost, že od zveřejnění článků uplynuly více než čtyři roky a žádná z osob se na účastníka řízení neobrátila s žádostí směřující k ochraně práva na soukromí. Tuto skutečnost nezohlednil správní orgán prvního stupně ani při ukládání sankce.

Závěrem svého rozkladu účastník řízení namítl vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že není zjevné, proč byly ve výroku rozhodnutí označeny i pasáže ze zveřejněných článků, u kterých dle svého názoru dostal příslušným nárokům na něj kladeným, tedy když zveřejnil „parafrázi“ obsahu odposlechů, viz např. pasáže v bodě I. písm. d) a e) výroku napadeného rozhodnutí.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu včetně procesu, který předcházela jeho vydání, a především se zabýval argumentací účastníka řízení.

V této souvislosti považuje odvolací orgán za nezbytné především konstatovat, že účastník řízení v zásadě pouze opakuje argumenty, které již byly vypořádány jak v rámci správního řízení, tak v rámci řízení soudního, přičemž správní orgán prvního stupně je při své rozhodovací činnosti v souladu s § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku. Rovněž pak byl vázán rozhodnutím předsedkyně Úřadu čj. UOOU-05184/14-44 ze dne 19. října 2018, kterým bylo předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. V kontextu těchto rozhodnutí pak odvolací orgán přezkoumával jak obsah jednotlivých výroků napadeného rozhodnutí, tak jejich odůvodnění.

přiměřenosti, aby následně bylo možno zhodnotit proporcionalitu v užším slova smyslu v souladu s konstantní judikaturou Ústavního soudu), když označil části článku vůči těmto osobám místy až za znevažující, neboť byly tyto osoby hrubě uráženy a bylo významně narušeno jejich soukromí. Správní orgán prvního stupně zkoumal rovněž i míru potřebnosti zásahu do práva dotčených osob, když konstatoval, že doslovný přepis komunikací nebyl nezbytný k objektivnímu informování veřejnosti o nekalých praktikách užívaných a pracovníky zpravodajské služby.

Odvolací orgán v této souvislosti konstatuje, že takový doslovný přepis komunikací zveřejněný účastníkem řízení na internetu, představuje vážný zásah do důstojnosti a dalších práv dotčených osob, nejen paní [] ale zejména jejich v té době nezletilých dětí; zveřejnění bylo schopno narušit zásadním způsobem nejen jejich vztah k otci, ale i poznamenat jejich budoucí citový vývoj. Soukromí dětí a jejich zranitelnost požívá zvláštní ochranu na úrovni mezinárodní, ústavní i zákonné. V opakovaně judikované snížené ochraně soukromí veřejných činitelů není zmínka (zcela logicky), že by se stejný princip snížené ochrany soukromí uplatňoval na jejich děti, v tomto případě nezletilé.

Odvolací orgán ovšem podotýká, že v odůvodnění tohoto výroku měl správní orgán prvního stupně též uvést, jaké postavení ve společnosti měly dotčené osoby a konstatovat, že převaha soukromého zájmu plyne i z tohoto jejich postavení. Současně se měl též blíže vyjádřit k obsahu jednotlivých konverzací v kontextu (za účelem) zdůvodnění převahy soukromého zájmu s ohledem na tento obsah.

Ohledně bodu I. písm. b) výroku napadeného rozhodnutí, který obsahuje přepis části článku nazvaného „ [] “ ze dne 21. května 2014, který se týká výhradně komunikace [] s její popisující průběh sledování [] a [] jehož zveřejněním byl spáchán přestupek týkající se zásahu do soukromí [] , pana [] a paní [] , nutno konstatovat, že správní orgán prvního stupně v souladu s požadavky odvolacího orgánu, uvedenými v rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-44 ze dne 19. října 2018 a s požadavky Nejvyššího správního soudu, uvedenými v bodě 42 rozsudku čj. [] ze dne 3. května 2018, z předmětného výroku rozhodnutí vypustil část informací vztahující se k panu [] ([]). Nejvyšší správní soud ohledně informací uvedených v tomto článku uvedl, že „*lze shledat převahu veřejného zájmu jen ve vztahu ke komunikaci s [] neboť se týká sledování osob zpravodajskou službou; oproti tomu v další části obsahující komunikaci [] s její [] nelze shledat veřejný zájem vůbec.*“ Je tedy zcela evidentní, že správní orgán prvního stupně, co se týče rozsahu předmětného výroku, postupoval v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se této části výroku pak správní orgán prvního stupně uvedl, že „*Ani v tomto případě nelze přisvědčit názoru účastníka řízení na převaze zájmu veřejnosti při získávání těchto informací. Dotčenou osobou tak je v tomto případě nikoliv pouze [] , ale také její [] a sledované osoby, kdy zájem na ochraně jejich soukromí jednoznačně převáží. Správní orgán dle pokynu odvolacího orgánu vyhodnotil část článku obsahující komunikaci mezi [] a [] a z výroku rozhodnutí vypustil z důvodu převahy veřejného zájmu následující věty: „*

“ a „
“ Naopak informaci o tom, že [] vozí [] do práce, která

opakovaně. Vzhledem k výše uvedenému pokládá odvolací orgán předmětný argument účastníka řízení za irelevantní.

Rozsudek městského soudu č. [] ze dne 2. října 2017, který účastník řízení zmiňuje v souvislosti s oslabením soukromého charakteru zveřejňování informací, které jsou veřejnosti již známy, se týkal materiálně odlišné věci, přičemž každý případ je nutno posuzovat individuálně v kontextu skutečností relevantních pro posouzení soudem projednávaného skutku. Ve výše citovaném rozsudku, který se týkal případu zveřejnění videozáznamu zadržetí [] městský soud konstatoval, že na zveřejnění informace byl dán silný veřejný zájem, neboť policie byla vystavena kritice za neadekvátnost postupu při zadržování [] Jak výslovně městský soud uvedl, „...*hrozila vážná ztráta důvěry v policii, která v demokratickém právním státu má zajišťovat nestranné dodržování právních předpisů a je předním vykonavatelem monopolu státní moci na používání síly*“. Městský soud dále konstatoval, že důvěra ve státní orgány a zejména policii je pro fungování demokratického právního státu klíčová, neboť „*Pokud veřejnost ztratí důvěru, že policie postupuje nestranně a s respektem k právům osob, mohlo by to mít dalekosáhlé důsledky pro fungování právního státu*“. Policie na obvinění ohledně neadekvátnosti postupu při zadržování [] reagovala skrze opakovaná slovní a písemná vyjádření, avšak kritika jejího postupu přetrvávala. Z neadekvátnosti postupu policii obviňoval i []

[] . Aby důvěra v policii nebyla dále snižována, rozhodla se policie zveřejnit video ze zadržování [] Městský soud proto konstatoval, že zveřejnění videa sledovalo veřejný zájem a § 8d odst. 1 trestního řádu mohl být zákonným podkladem pro jeho zveřejnění. Po provedeném testu proporcionality pak dospěl městský soud k závěru, že zásah do soukromí [] nebyl velký oproti sledovanému legitimnímu cíli, který měl velký význam. V kontextu posuzování míry zásahu do soukromí [] - z hlediska jeho negativního dopadu, pak městský soud konstatoval, že některé zveřejněné informace byly již všeobecně známé (například, že [] byla zadržena). Městský soud též uvedl, že způsob zveřejnění informace nebyl nijak skandalizující, ale došlo k němu seriózním způsobem v kontextu informování o záležitosti velkého veřejného zájmu a zveřejnění nemělo negativní dopad na probíhající trestní řízení. Jak již bylo uvedeno výše, byla v daném případě splněna i podmínka nezbytnosti daného zásahu do soukromí dotčených osob, jakožto jeden faktorů testu proporcionality aplikovaného při kolizi práva na informace a zásahu do soukromí osob, neboť kritika policie přetrvávala i přes její opakovaná slovní a písemná vyjádření.

Jak je patrné z výše uvedeného, veřejný zájem na zveřejnění záběrů ze zatýkání [] převážil nad zájmem na ochraně jejího soukromí a městský soud tak konstatoval, že v daném případě žalobce přestupek nespáchal, neboť nebyla naplněna materiální stránka přestupku. V posuzovaném případě zveřejnění informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného [] které zveřejnil účastník řízení v deníku [] a prostřednictvím zpravodajského portálu [] , však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*úplné zveřejnění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu by bylo problematické a bylo namístě rozsah informací omezit*“. Toto konstatování tak samo o sobě vylučuje přijetí závěru ohledně nenaplnění materiální stránky přestupku podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb.

Co se týče argumentu účastníka řízení, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že od zveřejnění článků uplynuly více než čtyři roky a žádná z osob se na účastníka řízení neobrátila s žádostí směřující k ochraně práva na soukromí, odvolací orgán konstatuje, že ani v této věci účastník řízení nerespektuje názor Nejvyššího správního soudu v dané věci vyjádřený v rozsudku čj. ze dne 3. května 2018. V bodě 44 předmětného rozsudku je uvedeno, že: „*Správní delikt podle § 45a odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů není vázán na návrh dotčené osoby ani na vyšší míru jejího dotčení; reakce dotčených osob by mohly mít význam rovněž pro úvahu o výši pokuty (jistě je rozdíl, pokud osoba dotčená zveřejněním informací z trestního řízení v důsledku tohoto zveřejnění nabude postavení téměř celebrity, nebo pokud naopak utrpí zdravotní újmu, nebo je poškozena v osobním životě či v pracovním uplatnění).*“ Správní orgán prvního stupně tak mohl s ohledem na výše uvedené vzít míru dotčení subjektů osobních údajů v potaz pouze v rámci úvahy ohledně výše pokuty, aniž by však byl k tomuto povinován. Stejně tak je nutno přistupovat k hodnocení absence domáhání se ochrany soukromí dotčenými osobami v občanskoprávním řízení, které je na správním řízení nezávislé. Lze tedy konstatovat, že v tomto případě správní orgán prvního stupně nepochybil.

K argumentaci účastníka řízení, že napadané rozhodnutí je rozporné, neboť ve výrocích napadeného rozhodnutí jsou u bodu I. písm. d) a e) označeny i pasáže ze zveřejněných článků, u kterých, dle svého názoru, dostal nárokům na něj kladeným v předchozích rozhodnutích Úřadu, odvolací orgán konstatuje, že výrok uvedený v bodě I. písm. d) zcela odpovídá právnímu posouzení Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj.

ze dne 3. května 2018 uvedenému v bodě 42 (pozn. specifikace jednotlivých článků byla provedena v bodě 39 předmětného rozsudku). Nejvyšší správní soud zde došel k závěru, že článek ze dne 22. května 2014 „

“, obsahující částečnou citaci osobních rozhovorů a zpráv mezi a s vyhodnocením osobní podřízenosti, „*je soukromého obsahu a tudíž lze přisvědčit převaze zájmu na ochraně jejich soukromí*“.
Odůvodnění tohoto výroku shledal odvolací orgán rovněž jako vyhovující, neboť správní orgán prvního stupně na straně 18 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*zveřejnění takto konkrétních a detailních informací nebylo nezbytné k dokreslení vlivu na politická rozhodnutí coby a tudíž došlo jejich zveřejněním k zásahu do soukromí také těchto dvou osob. Byť se jednalo o osoby veřejného zájmu, není zde namístě popřít i jejich právo na soukromí způsobem, jakým to učinil účastník řízení*“.

Ohledně výroku uvedeného v bodě I. písm. e) napadeného rozhodnutí, tedy článku ze dne 22. května 2014 „

“, který obsahuje popis pěti hovorů a zpráv mezi a jejichž ráz je převážně osobním řešením jejich konfliktů, z nichž je ovšem zřejmé, že jejich příčinou byl odlišný názor na osobu odvolací orgán uvádí, že výrok rozhodnutí je formulován v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku čj. ze dne 3. května 2018. Nejvyšší správní soud v bodě 42 tohoto rozsudku uvedl, že ohledně obsahu článku by bylo možno provést úvahu stejně jako ohledně obsahu článku uvedeném v bodě I. písm. d) výroku, ovšem s tím, že zde je výrazněji zřejmý vliv na politická rozhodnutí Dle Nejvyššího správního soudu „*nelze upřít převahu veřejného zájmu na zveřejnění informací tam, kde tyto informace seznamují veřejnost s tím, že předseda vlády byl při svém mocenském rozhodování relevantně ovlivňován osobou, již takové jednání formálně vzato nepříslušelo, a že tato osoba komunikovala s pracovníky zpravodajských služeb ve věcech*

svého soukromého zájmu týkajícího se premiéra“. Na základě tohoto názoru Nejvyššího správního soudu byla již rozhodnutím správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05185/14-38 ze dne 18. července 2018 z výroku vypuštěna komunikace mezi a týkající se obsazení vedení Nejvyššího kontrolního úřadu, ze které bylo zřejmé relevantní ovlivňování na čemž napadené rozhodnutí nic nezměnilo. V této souvislosti ovšem odvolací orgán upozorňuje, že vyvíjení (byť agresivního) tlaku a docílení vlivu ve výsledku jsou stále dvě různé situace. Tlak v souvislosti s obsazováním pozice prezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu ukazuje, že premiér si nepřestal uvědomovat svoji osobní odpovědnost, která náleží ke klíčové exekutivní funkci, kterou zastával, a nátlaku nepodlehli. Z odposlechu vyplývá, že nebyl pro něho problém se premiérství vzdát. Viz odposlech ve 23:54h uvedený ve zmiňovaném článku

Správní orgán prvního stupně však v předmětném výroku ponechal SMS zprávu a přepis hovoru a týkající se názoru na , (v letech 2007-2012), neboť tato komunikace je svým charakterem primárně soukromá, ačkoli se týká veřejně činné osoby. Ze zveřejněných informací, které jsou obsahem výroku uvedeného v bodě I. písm. e) napadeného rozhodnutí, je totiž pouze patrný odlišný názor na osobu který byl předmětem soukromého partnerského sporu. Přestože se tedy zveřejněné informace netýkají pouze ryze soukromých záležitostí, není zde dána převaha veřejného zájmu na jejich zveřejnění. Tento závěr je zcela zřejmý i z odůvodnění obsahu výroku uvedeného v bodě I. písm. e) napadeného rozhodnutí správním orgánem prvního stupně, kde je konstatováno, že se jedná o přepis soukromé komunikace mezi a , přičemž nebyl shledán převažující zájem veřejnosti na zveřejnění takto konkrétních detailních sporů a hádek mezi těmito dvěma osobami. Správní orgán prvního stupně tedy ohledně odůvodnění této části výroku reflektoval požadavky na něj kladené v rozhodnutí předsedkyně Úřadu čj. UOOU-05184/14-44 ze dne 19. října 2018. Odvolací orgán proto neshledal vnitřní rozpor obsahu výroku napadeného rozhodnutí uvedeného v bodě I. písm. e) v relevanci na pasáž zdůvodnění rozhodnutí citovanou účastníkem řízení v rozkladu.

Závěrem tedy odvolací orgán shrnuje, že argumentaci účastníka řízení odmítl, neboť v rozkladem napadeném rozhodnutí shledal pouze dílčí nedostatky v jeho odůvodnění, které však nezakládají nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Zároveň po celkovém přezkoumání neshledal ani žádné okolnosti způsobující nezákonnost rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému proto odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 21. února 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení: